

ΜΙΑ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ...

Από την πληροφόρηση που έδωσαν οι εκπρόσωποι του ΤΕΕ στο ΔΣ του ΤΣΜΕΔΕ, στην συνεδρίαση της ΔΕ, της 20 Μαΐου, προέκυψαν μερικά πολύ διδακτικά συμπεράσματα για τους εργαζόμενους μηχανικούς. Αλλά, ας δούμε πρώτα τα γεγονότα και τα σχόλια θα έρθουν από μόνα τους.

Εδώ και κάποιες μέρες, το ΔΣ του ΤΣΜΕΔΕ είχε αποφασίσει να μην υπολογίζονται στις εισφορές των μισθωτών πρό της 1.1.1993, οι μη συντάξιμες αποδοχές (δώρα, επίδομα αδειάς, επιχώρια επιδόματα, 6 και 7 % κλπ.) και έτσι να υπάρξει μια ορισμένη μείωσή τους. Η απόφαση αυτή, όπως και κάθε απόφαση του ΔΣ, τελούσε υπό την αίρεση της συμφωνίας της κυβερνητικής επιτροπής, η οποία έχει προθεσμία δέκα ημερών για να θέσει βέτο ή όχι. Κι εδώ αρχίζουν τα «ωραία». Ενώ παρήλθε το δεκαήμερο χωρίς υποβολή βέτο και, άρα, η απόφαση όφειλε να είναι ισχυρή και αμετάκλητη, το ΔΣ του ΤΣΜΕΔΕ με διαδικαστικά τερτίπια για τα οποία δε δόθηκαν εξηγήσεις, επανεισήγαγε το θέμα για συζήτηση! Φυσικά, όπως ήταν επόμενο, η επιτροπή δεν έχασε ευκαιρία και έθεσε το αναμενόμενο (;) βέτο, μπλοκάροντας την απόφαση, το μέλλον της οποίας τώρα βρίσκεται στα χέρια της υπουργού Κοινωνικής Ασφάλισης. Βέβαια, η προιστορία παρόμοιων περιστατικών δεν αφήνει περιθώρια αισιοδοξίας: σε όλες ή σχεδόν όλες τις παρόμοιες περιπτώσεις, η εκάστοτε υπουργική θέση δικαίωνε τον επιτροπικό και ματαιώνει οριστικά τη μη αρεστή απόφαση.

Συμπέρασμα πρώτο. Το «αυτοδιοικούμενο ΤΣΜΕΔΕ» για το οποίο έβγαζαν δεκάριους λόγους οι κύριοι της ηγεσίας του και της ηγεσίας του ΤΕΕ, δεν είναι παρά ένα τεράστιο παραμύθι. Ουδέποτε – και βέβαια πολύ πριν το νόμο Πετραλιά – υπήρξε τέτοιο Ταμείο και δε θα μπορούσε άλλωστε να υπάρξει. Κι αυτό, τόσο διότι ανέκαθεν υπήρχαν οι ασφαλιστικές δικλείδες με τα βέτο, τους επιτρόπους κλπ. σε επίπεδο καθαρά κυβερνητικό, όσο και διότι οι «εκπρόσωποι» των ασφαλισμένων αποδείχθηκαν πολύ καλοί στην «αποστολή» που τους είχε ανατεθεί, δηλαδή της εφαρμογής – και με υπερβάλλοντα ζήλο πολλές φορές – της γαλαζοπράσινης κυβερνητικής πολιτικής του ευρωμονόδρομου. Κι όποτε τύχαινε – ή το απαιτούσαν τα «μάτια του κόσμου» αν το προτιμάτε – να γίνει κανένα «λάθος», φρόντιζαν με τις «κατάλληλες» κινήσεις (βλέπε π.χ. επανεισαγωγή για συζήτηση και βέτο, στο παράδειγμά μας) για να αποκαθίσταται η «τάξη». **Για την υπεράσπιση αυτής της «ανεξαρτησίας» καλούσατε κύριοι του ΤΕΕ και του ΤΣΜΕΔΕ τους εργαζόμενους μηχανικούς να αγωνιστούν;** Ε, δε θέλει και πολύ ρώτημα γιατί η έκβαση αυτού του αγώνα ήταν αυτή που όλοι γνωρίζουμε...

Συμπέρασμα δεύτερο. Από την ιστοριούλα που περιγράψαμε, έπεσε κι άλλος ένας μύθος της προπαγάνδας ΤΕΕ και ΤΣΜΕΔΕ, περί «γκρίζων ζωνών» στον Ν. 3518/06 και, τάχα, «διορθώσεων» που θα τον αποκαθιστούσαν στα προοδευτικά του χαρακτηριστικά. Ένα από αυτά, όπως θυμούνται οι περισσότεροι, ήταν και το θέμα με το αν θα συνυπολογίζονται στις εισφορές και οι μη συντάξιμες αποδοχές. Όπως, όμως, αναγκάστηκαν οι εκπρόσωποι του ΤΕΕ στο ΔΣ του ΤΣΜΕΔΕ να παραδεχτούν, (α) αυτό αφορά μόνο τις εισφορές των «παλιών» μισθωτών, επειδή γι αυτούς ο Ν. 2084/92 (Σιούφα) αναφερόταν στις «κατά μήνα αποδοχές» αφήνοντας ένα περιθώριο ερμηνείας για το μη συνυπολογισμό των δώρων, επιδομάτων κλπ., ενώ για τους «νέους» μισθωτούς, τόσο ο 2084/92, όσο και ο Ν.3518/06 κάνουν λόγο για υπολογισμό «επί των πάσης φύσεως αποδοχών», συμπεριλαμβάνοντας, επομένως και μάλιστα ρητά, όλες τις μη συντάξιμες αποδοχές. Δηλαδή, η συντριπτική πλειοψηφία των μισθωτών μηχανικών, νέοι μισθωτοί, παλιοί και νέοι μισθωτοί με ΔΠΥ, αυταπασχολούμενοι κλπ. είναι από χέρι εκτός της όποιας ρύθμισης και (β) έγινε φανερό ότι οι προσπάθειες με νομικίστικες ερμηνείες, προκειμένου να διασκεδαστούν οι εντυπώσεις από την στάση ΤΕΕ-ΤΣΜΕΔΕ μέχρι σήμερα, όχι μόνο δεν οδηγούν πουθενά, **αλλά αποκαλύπτουν ακόμα πιο ανάγλυφα πόσο «βρώμικη δουλειά» έχει γίνει από το 1992 μέχρι σήμερα, σε βάρος των ασφαλιστικών δικαιωμάτων των εργαζόμενων μηχανικών.** Η ηγεσία του ΤΕΕ και του ΤΣΜΕΔΕ, ούτε καν στο επιμέρους ζήτημα του υπολογισμού των εισφορών δεν τόλμησε να διεκδικήσει άρση της διάκρισης «παλιών»-«νέων» που εισήγαγε ο νόμος Σιούφα και παγιοποίησε ο 3518/06 και έτσι, την όποια θετική διεκδίκηση να την έχετε τουλάχιστον για όλους τους μισθωτούς μηχανικούς ενιαία. Αντίθετα, αξιοποίησε τις διατάξεις που θεσμοθετούν τη διάκριση, για να θέσει μια διεκδίκηση που, ακόμα και εάν γινόταν δεκτή, θα όζυνε ακόμα περισσότερο την ψαλίδα μεταξύ των δυο κατηγοριών ασφαλισμένων.

Σε κάθε περίπτωση, γίνεται φανερό ότι μόνο ο αγώνας με σημαία το σύνολο των αναγκών και δικαιωμάτων των εργαζόμενων μηχανικών μπορεί να αποτελέσει τη διέξοδο και να δώσει προοπτική. Και **τίποτε λιγότερο από το αίτημα για**

την κατάργηση όλου του αντιασφαλιστικού νομικού «οπλοστασίου» που – και με αφορμή το μικρό αυτό παράδειγμα – αποδεικνύει καθημερινά ότι λειτουργεί σαν ενιαίος μηχανισμός σύνθλιψης των κοινωνικοασφαλιστικών μας δικαιωμάτων, **δε μπορεί να πείσει για την ειλικρίνεια των διακηρύξεων και των όρκων πίστης στη δημόσια, καθολική, υποχρεωτική κοινωνική ασφάλιση.** Όποιος την επιδιώκει στ'αλήθεια, λοιπόν, έχει σαφή επιλογή να κάνει. Και ευκαιρίες προς τούτο, θα δοθούν πολλές και στο μέλλον...

URL: www.dpk.tee.gr,

E-mail: dpkmix@gmail.com